

Arrest

nr. 90 264 van 25 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2012 tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BELLEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, komt op 20 oktober 2011 België binnen en dient een asielaanvraag in op 24 oktober 2011.

Op 13 maart 2012 wordt verzoekster gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken en wordt de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ingevuld.

Op 15 maart 2012 ontvangt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen deze vragenlijst en op 4 april 2012 wordt verzoekster opgeroepen voor gehoor.

Op 18 april 2012 wordt verzoekster gehoord bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 31 juli 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma geboren te Hankum, Duitsland. Toen u een maand oud was verhuisde u met uw ouders naar Debar (Macedonië). U bent Macedonisch staatsburger. Op 1 augustus 2011 huwde u wettelijk me A. S. Op 17 oktober 2009 werd de broer van uw echtgenoot, A.X., door zijn grootvader vermoord. Deze gaf zich vervolgens aan bij de politie, waarna hij werd gearresteerd en vervolgens in een psychiatrisch instituut werd geïnterneerd. Een tweetal maanden geleden ontving uw schoonvader een zes à zeven telefonische bedreigingen waarbij hem werd gezegd dat ze uw echtgenoot gingen vermoorden. U vermoedt dat uw schoongrootvader verantwoordelijk is voor deze telefonische bedreigingen. Omwille van bovenstaande problemen bent u van mening dat Roma in Macedonië niet goed worden beschermd. Uiteindelijk verliet u samen met uw echtgenoot en uw schoonmoeder, A. P. (O.V. 6.902.498) op 20 oktober 2011 Macedonië richting België waar jullie op 24 oktober 2011 asiel vroegen. Na jullie aankomst in België werd uw schoonvader door etnische Albanezen aangevallen. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u uw Macedonisch paspoort neer (uitgereikt op 5 oktober 2011). Op 12 april 2012 vervoegde uw schoonvader, A. A. (O.V. 6.902.498), u in België, waarna hij op 16 april 2012 asiel aanvroeg.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake werden uiteengezet door uw schoonvader A. A. (O.V. 6.902.498). In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

"Na onderzoek van uw verklaringen en de stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asiel niet in overweging kan worden genomen.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan. Vooreerst dient gewezen te worden op een aantal tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw zoon S. Zo verklaarde u dat enkel uw zoon S. in oktober 2011 drie dreigtelefoons ontving waarbij hem werd gezegd dat zij jullie gingen vermoorden (CGVS, p.18). S. daarentegen verklaarde dat hij zelf geen dreigtelefoons heeft ontvangen en dat u de enige was die sinds augustus 2011 vijf à zes dreigtelefoons kreeg waarbij u werd gezegd dat zij uw zoon ging vermoorden (CGVS zoon, p.12). Voorts stel ik vast dat hoewel u verklaarde dat u en uw zoon deze telefonische bedreigingen steeds aangaven bij de politie (CGVS, p.19), uw zoon echter verklaarde dat jullie hiervoor geen klacht bij de politie hebben ingediend (CGVS zoon, p.13). Eveneens verklaarde u dat u telkens naar de politie ging nadat u zelf werd aangevallen (CGVS, p.16 t/m18). S. stelde daarentegen dat u nav van deze fysieke aanvallen niet naar de politie bent geweest (CGVS zoon, p.14).

Wat er ook van zij, uit niets blijkt dat de door u aangehaalde problemen (zoon vermoord door uw eigen vader en bedreigingen en aanvallen door onbekenden) het louter interpersoonlijke (tussen privé-

personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) niveau overschrijden. Dergelijke problemen ressorteren niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u of uw gezinsleden voor bovenstaande problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Macedonië zouden kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Macedonië voor jullie een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Integendeel. U verklaarde dat vlak na de moord op uw zoon, uw vader door de politie werd gearresteerd, waarna hij door de rechtbank te Tetovo werd veroordeeld tot een opsluiting van onbepaalde duur in een psychiatrisch instituut te Skopje (CGVS, p.9 t/m 10). Daarnaast noteerden de politie steeds uw verklaringen op, stelden zij steeds een pv op, kon u steeds een klacht indienen tegen onbekenden en verklaarden zij u steeds de feiten te zullen onderzoeken toen u drie maal aangifte deed van de door uw zoon ontvangen telefonische bedreigingen (CGVS, p.19) en toen u tweemaal aangifte deed van het gegeven dat u door onbekenden werd belaagd (CGVS, p.16 t/m18). U verklaarde weliswaar dat uw vader de dokters had omgekocht om zo in een psychiatrisch instituut te worden opgenomen in plaats van in een gevangenis (CGVS, p.15). Ik dien echter vast te stellen dat dit louter een persoonlijke veronderstelling uwentwege betreft die niet werd gestaafd door concrete elementen (CGVS, p.15). Bovendien blijkt uit het door u neergelegd juridisch dossier duidelijk dat uw vader naar een psychiatrisch instituut werd doorverwezen omdat hij na onderzoek (waaraan dertien psychomedische experts aan meewerkten) als zijnde paranoïde werd gediagnosticeerd en omdat hij op het moment van zijn gepleegde misdaad ontoerekeningsvatbaar was. Ook wat uw vrees betreft dat uw vader alsnog uit zijn psychiatrische instelling kan vluchten of worden vrijgelaten (CGVS, p.10), stel ik vast dat deze vrees geen enkele gefundeerde basis kent. Dat uw vader zich onder begeleiding buiten het domein van de psychiatrische instelling zou mogen begeven heeft u dan weer enkel van horen zeggen (CGVS, p.10 t/m 11). Voorts dien ik nog op te merken dat het feit de daders van de door u beweerde bedreigingen niet gevonden werden geen afdoende reden is om te stellen dat de politie u niet heeft geholpen. U stelde immers dat de daders onbekenden zijn (CGVS, p.20). Bovendien legde u geen begin van bewijs neer van de klachten tegen onbekenden die u bij de politie zou hebben ingediend (CGVS, p. 20). In het licht van bovenstaande kan in geen geval besloten worden tot een onwil tot het bieden van bescherming door de Macedonische politie.

Volledigheidshalve voeg ik hieraan toe dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat er in Macedonië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Macedonische autoriteiten plaatsvinden. De Macedonische autoriteiten en de Macedonische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Indien men meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Macedonische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Macedonië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor Roma - om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Macedonische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden. In dit verband werd in 2003 een interne controleafdeling, opgericht met als mandaat ondermeer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Dat de politie beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die ondermeer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Macedonië opererende autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle Macedonische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Voorts blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er vooruitgang gemaakt wordt op het vlak van de hervorming van de Macedonische justitie en dat er tevens vooruitgang is betreffende de onafhankelijkheid van de justitie. Er zijn weliswaar nog steeds mogelijkheden tot verbetering van de onafhankelijkheid van de Macedonische justitie. Toch blijkt uit de beschikbare informatie dat in Macedonië ernstige maatregelen worden genomen om eventueel

machtsmisbruik en/of machtsoverschrijding van de verschillende overheden tegen te gaan. Ik meen dan ook dat in Macedonië redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Verder verklaarde u dat zowel u als uw zoon S. werden gediscrimineerd vanwege jullie origine. Zo moest u langer dan anderen wachten bij het verkrijgen van uw eigendomsakte en uw identiteitskaart (CGVS, p.5 t/m 7), kreeg uw zoon in de periode 2006-2007 op school slechtere punten dan zijn medeleerlingen (CGVS, p.20 t/m 21) en werd uw zoon in de zomer van 2006 drie maal toegang tot een café ontzegd (CGVS, p.21). Uw zoon voegde toe dat hij door medeleerlingen werd gepest (CGVS zoon, p. 17). Ik dien echter op te merken dat bovenstaande feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat men op sommige officiële documenten (te) lang moet wachten is niet abnormaal. Conflicten tussen schoolkinderen onderling en meningsverschillen tussen ouders en leerkrachten over de schoolprestaties van kinderen zijn daarenboven universeel en komen zonder onderscheid overal ter wereld voor tussen alle etnische groepen. Daarnaast verklaarde uw zoon dat de leerkrachten hem zegden dat hij dezelfde punten als zijn medeleerlingen zou krijgen indien hij beter zou studeren (CGVS zoon, p.17).

Volledigheidshalve dient in dit verband nog gewezen te worden op de actuele situatie van de Roma in Macedonië. Roma in Macedonië hebben inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van ondermeer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Macedonië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Macedonische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Macedonië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Macedonische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (anti-discriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Macedonische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Eventuele problemen van discriminatie in Macedonië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot verklaarde u medische problemen te kennen, hetgeen u staaft aan de hand van een Macedonisch medisch attest. Sinds de moord op uw zoon bent u depressief en lijdt u aan slapeloosheid (CGVS, p.22 t/m23). Er dient echter te worden vastgesteld dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U stelde bovendien dat u voor uw psychische problemen sinds juni 2011 om de twee à drie maanden naar een psychiater ging die u een medicamenteuze behandeling voorschreef en dat u hierover tevreden was (CGVS, p.23). Uit uw verklaringen blijkt dan ook dat u toegang had tot de gezondheidsdiensten in Macedonië.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande beslissing te wijzigen. De identiteitsgegevens en nationaliteit van u en uw echtgenote staan immers niet ter discussie. De omstandigheden van de moord op uw zoon zoals beschreven in de door u neergelegde gerechtelijke documenten worden evenmin betwist.

In het kader van de asielaanvragen van uw echtgenote, zoon en schoondochter werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen."

Derhalve kan uw asielaanvraag evenmin in overweging worden genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen.

(...)."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 16 augustus 2012 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

Er werd geen nota ingediend. Het administratief dossier werd tijdig ingediend op 24 augustus 2012.

3. Over de ontvankelijkheid

In fine van het verzoekschrift vraagt verzoekster om "elke beslissing tot het aanleveren van een uitwijzingsbevel ten aanzien van verzoekende partij te willen schorsen".

Er wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Er is geen sprake van een "uitwijzingsbevel". Verzoekster kan niet om de schorsing vragen van een nog niet bestaande beslissing. In zoverre verzoekster dit vraagt, is het beroep niet ontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Het KB van 26/05/2012 tot uitvoering van het Art. 57/6/1, 4de lid van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst vermeld in Art. 1 volgende zinsnede:

'Het loutere feit dat de asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen'

Art. 1 van hetzelfde KB vermeld inzake Macedonië volgende opmerking:

'Dit sluit niet uit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn'

Uit beide zinsneden blijkt dat bovenvermelde Belgische reglementering naar de letter in overeenstemming is met Art. 6 EVRM inzake het recht op een eerlijk proces.

Een versnelling van de rechtsgang waarop hoger vermeld KB van 26/05/2012 doelt, behelst een risico tot ondergraving van Art. 6 EVRM en behoeft aldus voorzichtigheid.

Des te meer is als volgt noodzakelijk dat elke weigering tot inoverwegingname voldoende omgeven wordt door expliciet sluitende juridische en feitelijke motieven.

Uit de feiten blijkt klaar dat de nauwgezetheid die noodzakelijk is hij een versnelde rechtsgang niet gehandhaafd werd door het aflasten van het verhoor van P.

Er is geen discussie tot stand gekomen waarbij op basis van vraag en antwoord, een gedetailleerd beeld tot stand kon komen van de situatie van verzoekende partij.

In de feitelijkeheid is gebleken dat zodoende volgende juridische middelen kunnen worden ingeroepen. Volgende bepalingen werden niet gerespecteerd en overtreden.

Art. 6 EVRM dat het recht op een eerlijk proces waarborgt is in dit dossier, door de beknoptheid en het gebrek van diepgang van het verhoor overtreden.

Art. 1 van het KB van 26/05/2012 inzake de lijst van veilige landen van herkomst is overtreden omdat de weigering van inoverwegingname te automatisch tot stand kwam.

Het verhoor stuurde aan om via voormeld KB een snelle uitwijzing te bekomen, terwijl de weigering van inoverwegingname elk tegenargument onbehandeld laat of ontkent.

Tevens wordt schending ingeroepen van het Art. 62 Vreemdelingenwet die de motiveringsverplichting behelst evenals de schending van algemene rechtsbeginselen.

Tevens wordt schending van de Art 2 en 3 van de Wet van 19/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ingeroepen.

Tevens wordt schending ingeroepen van de beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsverplichting alsook worden manifeste beoordelingsfouten ingeroepen.

De vordering inzake de schorsing van tenuitvoerlegging wordt aangevraagd teneinde te voorkomen dat verzoekende partij intussen uitgewezen zou worden.

Het gebrek aan interesse van de verhoorder teneinde een materie inzake discriminatie van Roma uit te klaren is dermate flagrant als hij zich boven een doktersadvies plaatst.

Door boven een doktersadvies een eigen medische beoordeling te maken door de medische toestand van P. te beoordelen als 'blijvend' gaat hij klaar in de fout.

Dit is een fout die de zorgvuldigheidnorm te boven gaat. Het is een fout van bevoegdheidsovertreding en onaanvaardbaar gebruik van zogenaamde rechtsmacht.

Klaar is dat het KB van 26/05/2012 de opeenvolging van de procedurestappen behoorde te versnellen, weliswaar met behoud van de grondigheid van het onderzoek.

Klaar is dat de verhoren en de argumenten zich voornamelijk en uitsluitend focussen om de familie A. te kanaliseren naar een weigering tot inoverwegingname.

Klaar is aldus dat de 'weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag' vernietigd behoort te worden waarna er een nauwgezet onderzoek kan geschieden.

Klaar is dat heden geen uitwijzingsbevel mag uitgevaardigd worden, zodat verzoekende partij in zijn streven onderdak en voeding te organiseren niet wordt belemmerd."

4.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat wordt verwezen naar de beslissing genomen in hoofde van verzoeksters schoonvader. Verzoekster voert identieke middelen aan als haar schoonvader, zodat ook hier wordt verwezen naar het arrest nr. 90 262 van 25 oktober 2012 genomen in hoofde van verzoeksters schoonvader:

"4.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet en het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (hierna: het koninklijk besluit van 26 mei 2012). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekers asielaanvraag niet in overweging wordt genomen omdat uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

4.2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt

onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat tijdens het verhoor de materie inzake discriminatie van Roma niet werd uitgeklaard. Elk tegenargument werd onbehandeld gelaten. Verzoeker benadrukt vervolgens dat het verhoor van zijn echtgenote afgelast werd en dat de verwerende partij zich boven het doktersadvies geplaatst heeft door haar toestand als "blijvend" te beschouwen.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen."

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 luidt als volgt:

"De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

–Albanië

–Bosnië-Herzegovina
–India
–Kosovo
–FYROM
–Montenegro
–Servië”

Verzoeker laat een vrees gelden ten opzichte van Macedonië (FYROM: Former Yugoslavian Republic of Macedonia), een land waarvan de Belgische overheid heeft bepaald dat het een veilig land van herkomst is omdat het “op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.” De enige reden waarom de asielaanvraag van een asielzoeker afkomstig uit een veilig land van herkomst wel in overweging zou kunnen worden genomen is wanneer uit zijn verklaringen wel zou blijken dat “wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.”

Tevens wordt erop gewezen dat in het verslag aan de koning bij het koninklijk besluit van 26 mei 2012, voor wat betreft Macedonië (FYROM), de commissaris-generaal het volgende besluit: “Gelet op voorgaande vaststellingen betreffende de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in het democratische stelsel, de politieke omstandigheden in FYROM, de mate waarin vervolging of mishandeling in FYROM voorkomen en de mate waarin er tegen eventuele vervolging of mishandeling bescherming geboden wordt, en rekening houdende met de criteria die werden vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot het advies dat er in FYROM algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit sluit niet uit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond een gegronde vrees voor vervolging te hebben of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade, omdat zijn problemen van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie of onder de bepalingen van de subsidiaire bescherming. Hieraan wordt toegevoegd dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij of zijn gezinsleden voor hun problemen geen of onvoldoende beroep konden doen of zouden kunnen doen op de hulp of bescherming van de in Macedonië aanwezige autoriteiten. Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat er voor verzoeker en zijn familie in geen geval kan worden besloten tot een onwil tot het bieden van bescherming door de Macedonische politie. De commissaris-generaal voegt eveneens toe dat uit informatie blijkt dat er in Macedonië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen plaatsvinden die gepleegd worden door de Macedonische autoriteiten. Inzake de aangehaalde discriminatie wegens verzoekers origine wordt erop gewezen dat de feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn. In dit verband wordt in de bestreden beslissing dieper ingegaan op de actuele situatie van Roma in Macedonië. Ten slotte wordt verwezen naar het medisch attest van verzoeker.

Uit nazicht van het verhoorverslag van verzoeker, dat zich in het administratief dossier van de zaak 104 753 bevindt en 26 pagina's betreft, blijkt dat verzoeker de tijd heeft gekregen om zijn asielrelaas uiteen te zetten en zijn problemen weer te geven. Er werden hem in dit verband concrete vragen gesteld over de moord op zijn zoon, over de internering van zijn vader in een psychiatrische instelling, over de bedreigingen die de familie ontvangen heeft, over het vermoeden dat de bedreigingen afkomstig zijn van de geïnterneerde vader, over verzoekers contacten met de politie en de klacht die hij heeft ingediend, over de elementen die hij zou hebben om te stellen dat hij en zijn gezin als Roma gediscrimineerd werden. Verzoeker zet niet met concrete gegevens uiteen welke onderdelen van zijn asielrelaas hij niet voldoende zou hebben kunnen verduidelijken of in welk opzicht het verhoor niet op correcte en volledige wijze is geschied. Uit het verhoorverslag en de bestreden beslissing blijkt niet dat in de bestreden

beslissing “elk tegenargument onbehandeld” werd gelaten of dat verzoeker geen verklaringen mocht afleggen waarom hij meent als Roma gediscrimineerd te worden.

Verzoeker toont niet aan dat ten onrechte werd vastgesteld dat hij niet heeft aangetoond een gegronde vrees voor vervolging te hebben of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade, omdat zijn problemen van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de vluchtelingenconventie, zodat de motieven van de bestreden beslissing niet steunen op een foutieve feitenvinding en niet kennelijk onredelijk zijn. Verzoekers uiteenzetting in het middel doet geen afbreuk aan het motief dat verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst en dat uit zijn verklaringen niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Er is geen sprake van een manifeste beoordelingsfout.

4.2.3. Waar verzoeker verwijst naar het afgelasten van het verhoor van zijn echtgenote, naar de medische toestand van zijn echtgenote en naar de omstandigheid dat het Commissariaat-generaal “zich boven een doktersadvies plaatst”, wordt erop gewezen dat dit niet de huidige bestreden beslissing betreft, maar de beslissing genomen in hoofde van verzoekers echtgenote. In dit verband wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier het volgende blijkt inzake verzoekers echtgenote:

- Op 4 april 2012 werd ze voor een eerste maal opgeroepen voor een gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 13 april 2012 dient de raadsman een medisch getuigschrift in dat de echtgenote niet naar het interview kan komen en vraagt hij om het interview uit te stellen naar een latere datum;*
- Op 30 april 2012 dient de raadsman een nieuw medisch getuigschrift in waarin vermeld wordt dat de echtgenote van 1 mei tot 31 juli 2012 ziek is, een begeleidend schrijven van de huisarts van 30 april 2012, en een begeleidende brief van hemzelf waarin de raadsman meedeelt dat een interview op dit ogenblik medisch niet verantwoord en risicovol kan zijn;*
- Op 9 mei 2012 wordt de echtgenote een tweede maal opgeroepen voor een gehoor;*
- Op 10 mei 2012 vraagt de raadsman of het interview kan worden uitgesteld;*
- Verzoeker wordt gehoord op 24 mei 2012;*
- Op 29 mei 2012 deelt de raadsman van de echtgenote mee dat zij erop staat om zelf het interview te doen;*
- Op 30 mei 2012 verstuurt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een vragenlijst naar de echtgenote zodat zij schriftelijk haar asielmotieven kan uiteenzetten, gezien de onmogelijkheid om haar asielrelaas mondeling toe te lichten;*
- Op 1 juni 2012 deelt de raadsman mee dat de echtgenote evenmin schriftelijk haar asielmotieven kan uiteenzetten;*
- Op 27 juni 2012 deelt de raadsman mee dat de echtgenote zich verplicht ziet in te gaan op het aanbod om zich aan te sluiten bij het interview van haar echtgenoot.*

In de bestreden beslissing ten opzichte van de echtgenote wordt het volgende vermeld:

“Op basis van artikel 12.3 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (‘Procedurerichtlijn’) beslis ik uiteindelijk af te zien van verdere oproepingen tot een persoonlijk onderhoud. Een persoonlijk onderhoud met u blijkt immers niet uitvoerbaar als gevolg van blijvende omstandigheden (met name problemen met uw mentale gezondheid). Gelet op wat voorafgaat, werden redelijke inspanningen getroffen om u de kans te geven nadere informatie te verstrekken aangaande uw medische situatie en asielmotieven.”

Verzoeker kan bijgevolg niet voorhouden dat het gehoor van de echtgenote “afgelast” werd, dat de commissaris-generaal zich boven een doktersadvies plaatst en dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden. Uit de hierboven geschetste feitelijkeheden zoals die blijken uit het administratief dossier, blijkt dat zijn echtgenote tweemaal werd uitgenodigd voor een mondeling gehoor en éénmaal werd uitgenodigd om haar asielmotieven schriftelijk uiteen te zetten. Zij haalde medische redenen aan om

hierop niet in te gaan. Verzoeker werd wel gehoord en zijn echtgenote sloot zich vervolgens (naar eigen zeggen noodgedwongen) aan bij zijn asielmotieven. In de bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoekers echtgenote wordt uitvoerig gemotiveerd waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uiteindelijk besloot af te zien van verdere oproepingen tot een persoonlijk onderhoud.

4.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de commissaris-generaal bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

4.2.5. Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoeker kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

4.2.6. Verzoeker vraagt in het middel tevens “de schorsing van tenuitvoerlegging” “teneinde te voorkomen dat verzoekende partij intussen uitgewezen zou worden”.

Er dient te worden opgemerkt dat beslissingen genomen op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet uitgaan van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en geen verwijderingsmaatregel bevatten. De commissaris-generaal is niet bevoegd voor het uitvaardigen van een verwijderingsmaatregel.

Huidig beroep heeft geen schorsende werking. Waar verzoeker zou doelen op een latere eventuele verwijderingsmaatregel die zou volgen op huidige bestreden beslissing, dient te worden opgemerkt dat verzoeker tegen een latere eventuele verwijderingsmaatregel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan instellen. Deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, is van rechtswege schorsend.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.”

Het enig middel is ongegrond.

*5. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.*

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET